

Camellia

夜凌希
เย่หลิงซี
เขียน

ผู้ใด 谋妃当道
กล่าวว่า
คุณหนูใหญ่
อย่างข้า
เป็นดาว
กาแล็กซี่!

2

ตอนที่ 41 สาวใช้ผู้ฉลาดหัวไว

วันเย็บกับอวีเตียสบตากันหลังจากมองลู่จื่อเหยา
ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงเดินเข้าหาลู่จื่อเหยาและหามนางเข้าห้อง
โดยพร้อมเพรียงกัน

ลู่จื่อเหยาเห็นพวกนางมีสีหน้าเคร่งขรึมก็อดถาม
ด้วยความประหม่าขึ้นมาอีกคราไม่ได้ “มีเรื่องอะไรกันแน่”

“มีอะไร” อวีเตียทวนคำพูดลู่จื่อเหยา ถามด้วยสีหน้า
ผิดปกติเล็กน้อย “คุณหนู หรือว่าท่านจำสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืน
ไม่ได้เลยสักนิดเลยหรือเจ้าคะ?”

วาจาของอวีเตียทำให้ลู่จื่อเหยาใจสั่นสะท้าน หรือว่า
หลังจากนางดื่มจนเมาแล้วก่อเรื่องวุ่นวายอะไรขึ้นมาอีก?!
ลู่จื่อเหยาขมวดคิ้วด้วยความหงุดหงิด ยังคงนึกอะไรไม่ออก
แม้แต่น้อย นางส่ายหน้าอย่างจนปัญญาพร้อมถามเสียงต่ำ
“เมื่อคืนข้ากลับมาเมื่อใด พวกเจ้ารู้หรือไม่”

“รู้เจ้าคะ ย่อมรู้แน่นอน!” อวีเตียเห็นลู่จื่อเหยาที่มีสีหน้า
งุนงงก็เดาออกว่าเมื่อคืนนางดื่มจนเมามายจริงๆ ทอดถอนใจว่า
คุณหนูใหญ่ผู้นี้ช่างขี้วิตกกังวลยิ่งนัก กลับกลับไปดื่มสุราและ
ก่อเรื่องวุ่นวายที่จนองค์ชายแปดได้ หลังจากลู่จื่อเหยานั่งลง
อย่างมั่นคงแล้ว อวีเตียถึงบอกสิ่งที่หลินอีหนานสั่งให้ตน
ถ่ายทอดแก่ลู่จื่อเหยาเมื่อคืน “เมื่อคืนองค์ชายแปดส่งท่าน
กลับมาเจ้าคะ องค์ชายแปดสั่งข้าให้บอกท่านว่าเขารับปาก
ช่วยท่าน เพียงแต่มีเงื่อนไขข้อหนึ่ง นั่นคือหวังว่าต่อไปท่าน
อย่าไปดื่มสุราและก่อเรื่องที่จนของเขาอีก หากไม่ดื่มสุรา
ทุกอย่างย่อมคุยกันได้เจ้าคะ!”

คำพูดของอวีเตียทำให้ลู่จื่อเหยาทั้งอายและหงุดหงิด
ขึ้นมาทันที ไม่รู้เลยว่าเมื่อคืนก่อเรื่องเหลวไหลอะไรบ้าง
ขอเพียงนึกถึงสีหน้าล้อเลียนและยั่วเย้าขณะที่หลินอีหนาน
กล่าวเช่นนั้น ลู่จื่อเหยาก็รู้สึกกระสับกระส่ายไปทั้งร่าง

“เฮ้อ” อวีเตียถอนหายใจยาว ส่งสายตาให้ห้วนเยี่ยวคอย
อยู่ปรนนิบัติลู่จื่อเหยา จากนั้นจึงกล่าวกับนางว่า “ข้าจะไปทำ
อะไรให้ท่านกินสักหน่อยนะเจ้าคะ”

เมื่ออวีเตียเดินจากไป ลูจีโอเหยายังไม่กล้าเชื่ออยู่ดีว่า เมื่อคืนตนทำเรื่องน่าอัปอายขายหน้า นางมองหวันเยว่ด้วยความลังเล ถ้ามเสี่ยงเบาว่าสิ่งที่อวีเตียพูดมานั้นเป็นความจริงหรือไม่ ทว่าสิ่งที่ได้รับกลับเป็นคำตอบยืนยันจากหวันเยว่

“เมื่อคืนหลังจากองค์ชายแปดส่งคนมารับตัวท่านไปแล้ว พี่อวีเตียก็รอท่านกลับมาอยู่ในห้องตลอด ต่อมาพอเห็นว่องค์ชายแปดมาส่งท่านด้วยตนเอง นางยังตกใจยกใหญ่เสียด้วยซ้ำ! พี่อวีเตียเป็นผู้ถอดเสื้อผ้าให้ท่าน หากไม่เชื่อข้าจะนำออกมาให้ท่านดมดูก็ได้ มีกลิ่นสุรานะเจ้าคะ!”

“คราวนี้ขายหน้าครั้งใหญ่แล้วจริงๆ” ลูจีโอเหยาพึมพำภายในใจ หารู้ไม่ว่าเมื่อคืนนางไม่เพียงไม่ได้ขายหน้า ตรงข้ามกลับทำให้หลายคนตื่นตระหนกเสียด้วยซ้ำ

เนื่องจากเหตุเมาสุรา ทำให้ลูจีโอเหยาไม่มีอารมณ์คิดถึงเรื่องอื่น เดินย่ำเท้าอยู่ภายในห้องตลอดทั้งเช้า ครั้นตกบ่าย หลานรื้อหลังก็ปรากฏกายอยู่ตรงหน้านาง

สายตาแปลกประหลาดของหลานร้วหลังทำให้ลู่อือเหยา
อายจนแทบแพทรวแผ่นดินหนีงักว่าเดิม เห็นที่คนของ
หลินอู้หนานคงเห็นสารรูปดูไม่ได้ของนางหลังจากดืมจน
เมามายกันหมดแล้ว ลู่อือเหยายืมให้หลานร้วหลังโดยแฝง
ความประจบเอาใจเล็กน้อย น่าเสียดายที่สีหน้าหลานร้วหลัง
ปราศจากความเปลี่ยนแปลงใดๆ

หลานร้วหลังมองลู่อือเหยาที่อยู่ตรงหน้าไม่วางตา
ไม่ยากเชื่อจริง ๆ ว่าสตรีผู้นี้จะโค่นหลังอู้ได้ภายในกระบวนท่า
เดียว

หลานร้วหลังคิดแล้วก็อดใจลอยไม่ได้ ครั้นได้สติกลับมา
ก็ลอบกำหมัดแน่น บอกตนเองว่ายามนี้มีเวลาคิดถึงเรื่องนั้น

“องค์ชายแปดสั่งให้ข้ามาช่วยท่าน” หลานร้วหลัง
ปรายตามองสาวใช้ข้างกายลู่อือเหยาขณะที่เปล่งวาจา

ลู่อือเหยาเข้าใจความหมายของนาง สั่งให้วันเยว่กับ
อวีเต๋ยออกไปให้หมด เหลือเพียงนางกับหลานร้วหลังสองคนที่
รั้งอยู่ในห้อง

“คิดไม่ถึงว่าคนที่องค์กรขายแปดส่งมาจะเป็นแม่นางหลาน
หากเป็นเช่นนี้ข้าก็สบายใจแล้ว” ลู่จื่อเหยาคิดเพียงว่า
หลินอีหนานต้องการแสดงความจริงใจจึงส่งบุคลร้ายกาจเช่น
หลานร่วหลิงมา หากรู้ไม่ว่าแท้จริงแล้วขณะนี้สตรีที่หลินอีหนาน
ไวใจได้มีเพียงหลานร่วหลิงเท่านั้น เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้อื่นสงสัย
เขาจึงส่งหลานร่วหลิงมาช่วยนาง ถึงเวลาต่อให้พลาดพลั้ง
ถูกคนจับได้ ก็ยังหาข้ออ้างและเหตุผลได้อยู่ดี “ข้าหวังว่าแม่นาง
หลานจะช่วยเหลืออยู่ละแวกหลุมฝังศพของท่านแม่ข้า หากมี
ใครวางแผนกระทำความผิดมิร้ายคิดเปิดโปงเพื่อขโมยศพ ก็ให้รีบ
จับตัวมันทันทีเจ้าค่ะ”

“เรื่องนี้ไม่ยาก” หลานร่วหลิงผงกศีรษะ รับคำขอของ
ลู่จื่อเหยาอย่างเต็มใจ “มีอีกหรือไม่”

“อีกอย่างคือให้จับตาความเคลื่อนไหวของเย่เหลียนหรง
แม่รองของข้าสักหน่อย ข้าคิดว่านางไม่มีทางลงมือด้วยตนเอง
เนื่องจากนางไม่มีเวลาและปราศจากกำลังที่จะทำ ส่วนเรื่องอื่น
ไม่ขอรบกวนแม่นางหลานแล้ว ข้าจะจัดการด้วยตนเองเจ้าค่ะ”

“เช่นนั้นก็ดี ข้าจะกลับไปเตรียมกำลังคนเพื่อไปเฝ้า หลุมฝังศพของท่านแม่ท่านเตี่ยนี้ หากมีความเคลื่อนไหวอันใด ข้าจะส่งคนมาแจ้งให้ทราบ”

หลานรื้อหลังทำงานหมดจดรวบรัด เพียงชั่วประเดี๋ยว เดียวก็ศึกษาและตัดสินใจวางแผนการกับลู่อื่อเหยาเสร็จสรรพ เมื่อหลานรื้อหลังกลับไปแล้ว ลู่อื่อเหยาก็ค่อยๆ วางใจ นางยืน อยู่ในลานเรือน ทอดสายตามองทิศทางที่หลานรื้อหลังเดิน จากไป รู้สึกว่าหลานรื้อหลังซึ่งกล้าเข้าออกจวนอัศวมหา- เสนาบดีอย่างอิสระกลางวันแสกๆ เช่นนี้หาใช่ชนชั้นธรรมดา จริงๆ ถึงแม้นางเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาขององค์ชายแปด ถึงแม้นางมีองค์ชายแปดเป็นที่พึ่ง แต่ไม่ง่ายเลยที่สตรีผู้หนึ่งจะยืนอยู่ บนที่สูงเพียงนี้และมีความกล้าถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าที่แรกท่านพ่อ ถึงให้ความสำคัญต่อสตรีผู้นี้มาก

หลานรื้อหลังจัดวางกำลังคนอย่างรวดเร็วโดยที่ฝ่าย เย่เหลียนหรงไม่ระแคะระคายแม้แต่หน่อย ทุกสิ่งล้วนดำเนินตาม แผนการที่วางไว้ เย่เหลียนหรงได้รับข่าวที่เย่เจิงหนาน ส่งมาแจ้งว่าหาคนได้แล้วและกำลังจะไปลงมือคืนนี้ ทำให้ เย่เหลียนหรงเร่งเตรียมเงินให้เขาเร็วกว่าเดิมเล็กน้อย เนื่องจาก คนของสำนักกระเรียนเหินกดดันอย่างหนักเช่นกัน

เย่เจิงหนานทำให้เย่เหลียนหรงหมดหนทาง ทำได้เพียง
ต้องไปหาหลู่หยวนเจิงเท่านั้น โชคร้ายที่พบลู่อือเหยาซึ่งกำลัง
เดินเล่นด้วยใบหน้าผ่องนคลายสบายอารมณ์ระหว่างทาง ทำให้
เย่เหลียนหรงค่อยๆ เกิดลางสังหรณ์ไม่ดี

เย่เหลียนหรงเดินมุ่งไปยังห้องอักษรของหลู่หยวนเจิงโดย
แสวงหาเป็นมองไม่เห็นนาง ลู่อือเหยายิ้มหวานให้กับแผ่นหลัง
เย่เหลียนหรง กตเสียด่าพุดกับหว้นเยวี่ที่อยู่ข้างกายว่า
“เจ้าลองเดาดูสิว่านางไปหาท่านพ่อเพราะมีเรื่องใหญ่อันใด”

“ฮูหยินรองไปหานายท่านจะมีเรื่องดีได้อย่างไรละ
เจ้าคะ!” หვნเยวี่แบ่ปากอย่างดูแคลน ตอบกลับไ้ว่า “หากไม่
ไปพุดจาให้ร้ายคุณหนู ก็ต้องถูกใจเสื้อผ้าหรือเครื่องประดับ
อะไรอีกแน่”

อคติที่หว้นเยวี่มีต่อเย่เหลียนหรงหยั่งรากฝังลึกเสียจน
มีอาจเปลี่ยนแปลงได้อีกต่อไป สิ่งนี้ทำให้ลู่อือเหยาเปล่งเสียง
หัวเราะร่าสองครา หากมิใช่ที่ผ่านมาเย่เหลียนหรงกระทำ
เกินเลยไปนัก นางคงเก็บสาวใช้ดีๆ เช่นนี้กลับมาไม่ได้แน่

“ไป ตามข้าไปดูกันเถอะ”

ลู่จื่อเหยาพาหวันเยว่เดินย่ำเท้าตามเย่เหลียนทรงช้าๆ
เมื่อเย่เหลียนทรงเข้าห้องอักษรแล้ว ลู่จื่อเหยาจึงเร่งฝีเท้าขึ้นอีก
เล็กน้อย

ลู่จื่อเหยาสั่งให้หวันเยว่รออนอกลานเรือน หากมีคนมา
จะได้แจ้งเตือนตนสักหน่อย ลู่จื่อเหยาเดินย่องเข้าไปใน
ลานเรือน รวบรวมสมาธิเพื่อฟังบทสนทนาระหว่างเย่เหลียน
ทรงกับลู่หย่วนเจิง ยิ่งฟังก็ยิ่งรู้สึกว่ามันน่าสนใจ

คนสนิทของลู่หย่วนเจิงปรากฏตัวอย่างเหนือความ
คาดหมาย ทำให้หวันเยว่ซึ่งรับหน้าที่ดูต้นทางตกใจจนหน้า
ถอดสี นางพยายามสงบสติอารมณ์เพื่อไม่ให้ตนมีสภาพเหมือน
วูสันหลังหะ จากนั้นจึงเป็นฝ่ายเข้าไปขัดขวางชายผู้นั้นพร้อม
ส่ายะยืม

“เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร” ฉูหานเชิงเห็นหวันเยว่ก็
ขมวดคิ้วด้วยความสงสัย เมื่อฉินหันมองเข้าไปในลานเรือน
ก็พบเงาร่างของลู่จื่อเหยาซึ่งกำลังทำลับๆ ล่อๆ “คุณหนูใหญ่
กำลังทำอะไรอยู่ล่ะ?”

“ชู...!” หวันเยร์ดวงตากระจ่างวูบ เกิดแผนการขึ้นภายในใจ นางตั้งแขนเสื้อฉู่ห่านเชิงและเดินห่างออกไปอีกเล็กน้อย จากนั้นจึงกล่าววระคนยิ้มอย่างมีเลศนัย “เจ้าอย่าเพิ่งเข้าไป คุณหนูของพวกเราม่ีธุระมาหานายท่าน กำลังจะมอบความประหลาดใจให้นายท่านอยู่นะ! หากเจ้าเข้าไปตอนนี้จะต้องทำให้คุณหนูไม่พอใจแน่ ตอนนี้สถานะภายในจวนของคุณหนูเป็นเช่นไร ต่อให้ข้าไม่พูดเจ้าก็คงรู้สินะ?”

ฉู่ห่านเชิงฟังวาจาของหวันเยร์แล้วก็ร้อง “อ้อ” ออกมาจากนั้นจึงมองไปทางลานเรือนอีกครา สบกับสายตาที่กำลังทอดมองมาของลู่จื่อเหยาเข้าพอดี ฉู่ห่านเชิงตกตะลึงไปชั่วขณะ รีบผงกศีรษะให้ลู่จื่อเหยาอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึงเริ่มสนทนากับหวันเยร์อีกครั้ง

“คุณหนูจะมอบความประหลาดใจอะไรให้นายท่านอย่างนั้นหรือ” ฉู่ห่านเชิงถามด้วยความสงสัยใคร่รู้

“ข้าไม่รู้เหมือนกัน คุณหนูไม่ได้บอกอะไรข้าเลย” หวันเยร์พูดปิดโดยไม่สะทกสะท้าน ครั้นเห็นลู่จื่อเหยาเดินเข้ามาจึงบอกฉู่ห่านเชิงว่า “โน่น คุณหนูใหญ่มาแล้ว เจ้าถามนางเองก็แล้วกัน!”

ลู่อื่อเหยาแม่มปากยิ้มพลางเดินมาถึงข้างกายหวันเยว่
เมื่อเห็นสายตาสงสัยใคร่รู้ของฉู่หานเชิงจึงผินหน้ามองหวันเยว่
ไต่ถามนางโดยมิได้เปล่งวาจา

“คุณหนูเจ้าคะ เขาเห็นท่านแล้ว ท่านก็อย่าปิดบังเลย
เจ้าคะ รีบบอกพวกเราเถิดว่าท่านจะมอบความประหลาดใจได้
ให้นายท่าน! ท่านดูสิ ข้ากับพี่ฉู่เตาอยู่ที่นี่มาตั้งครึ่งก่อนวันแล้ว
นะเจ้าคะ!”

ลู่อื่อเหยาได้ยินคำพูดของหวันเยว่ก็เปล่งเสียงหัวเราะ
เบาๆ นางสบตาฉู่หานเชิงพลางกล่าวอย่างอุกอาจ “อย่าเพิ่ง
บอกท่านพ่อเรื่องที่ข้ามาวันนี้ เดิมทีตั้งใจว่าจะมอบความ
ประหลาดใจแก่ท่าน คิดไม่ถึงว่าแม่รองจะอยู่ข้างใน ข้าฟัง
พวกท่านคุยกันแล้วดูเหมือนคงไม่จบเร็วๆ นี่แน่ ดังนั้นจึงขอตัว
กลับไปก่อน ความลับนี้ขอบอกพวกเจ้าเพียงสองคนเท่านั้น
หากพวกเจ้าแพร่พรายออกไป อย่าโทษว่าข้าไม่ละเว้นพวกเจ้า
ก็แล้วกัน!”

หวันเยว่กับฉู่หานเชิงผงกศีรษะอย่างต่อเนื่อง ลู่อื่อเหยา
ก้มหน้าด้วยอาการกระมิดกระเมี้ยน มือบิดชายเสื้อตนเองพร้อม

กล่าวต่อไปว่า “ที่จริงแล้วก็ไม่มีอะไรหรอก เรื่องของข้ากับ
องค์ชายแปดนะ...”

ลู่จื่อเหยาพูดคลุมเครือ ทำให้ฉู๋หานเชิงที่ได้ฟังคำพูดนาง
เกิดความคิดนานับการผุดขึ้นมาไม่ขาดสาย ช่วงหลายวันที่
ผ่านมา ใครๆ ต่างพูดกันว่าองค์ชายแปดหมายปองคุณหนูใหญ่
ถึงแม้ทั้งสองยังมีได้ยืนยันทัวตนเอง แต่องค์ชายแปดมาเยี่ยม
คุณหนูใหญ่ถึงจวนหลายครั้งหลายครา คงไม่น่าผิดพลาด
ประการใดกระมัง เมื่อฉู๋หานเชิงนึกได้ว่าลู่จื่อจิงเสียโฉม ต่อให้
เข้าพิธีอภิเษกสมรสกับองค์ชายเจ็ดแล้วคงไม่มีทางได้รับความ
โปรดปราน กลับเป็นคุณหนูใหญ่ผู้เสียอีกที่ระยะนี้ยิ่งดูก็ยัง
เจริญตา งดงามกว่ากาลก่อนไม่น้อยเลยทีเดียว ดังนั้นเขาจึง
ทำตามความต้องการของลู่จื่อเหยาเป็นธรรมดา

“คุณหนูใหญ่โปรดวางใจ ข้าไม่มีทางบอกเรื่องนี้กับผู้ใด
แน่ขอรับ”

ฉู๋หานเชิงรับประกันอย่างหนักแน่น ทำให้ลู่จื่อเหยา
พึงพอใจ ควักเศษเงินออกมาก่อนหนึ่งและมัดใส่มือฉู๋หานเชิง
ภายในสายตาประหลาดใจของเขา จากนั้นจึงกล่าวด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน “เมื่อก่อนเนื่องจากเหตุผลบางอย่าง ทำให้ไม่อาจมอบ

สิ่งใดให้พวกเจ้า แต่ตอนนี้ไม่เหมือนเดิมแล้ว เป็นบ่าวไพร่นั้น
ไม่ตายตาย ต่อไปเจ้าจงปรนนิบัติรับใช้ข้างกายท่านพ่อข้าให้
ต่อให้วันใดข้าออกเรือนไปแล้วจะไม่ลืมความดีของเจ้าแน่นอน”

ดอຍຳບ

ตอนที่ 42 ขุดหลุมฝังศพยามวิกาล

ไม่ว่าใคร หากได้เห็นเงินได้รับมาโดยไม่ต้องทำอะไรย่อมยินดีทั้งสิ้น ฉูห่านจึงรับเงินจำนวนนั้นไป หลังจากทีสนทนาตามมารยาทกับลู่จื่อเหยาครูหนึ่ง เพียงแต่มุมมองที่มีต่อลู่จื่อเหยาก็คือเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยตามไปด้วยเช่นกัน

ภายในห้อง ลู่หยวนเจิงมีสีหน้าเคร่งขรึม ขณะฟังเย่เหลียนหรงพูดกลบเกลื่อนให้เรื่องเบาบางลงว่าต้องการยืมเงินจากเขาจำนวนหนึ่ง

“ต้องการเท่าใด” ลู่หยวนเจิงถามเสียงต่ำ

เย่เหลียนหรงกำมือขวา ใช้เล็บข่วนฝ่ามือไม่หยุดด้วยความประหม่า คำถามของลู่หยวนเจิงทำให้เย่เหลียนหรงเกิดความหวัง นางยิ้มประจบประแจง พูดจำนวน “หนึ่งหมื่นตำลึง” ออกมาอย่างอีกอึก ทำให้ลู่หยวนเจิงที่นั่งอยู่บนเก้าอี้สีหน้าแปรเปลี่ยนในบัดดล

“หนึ่งหมื่น?” ลู่หยวนเจิงขมวดคิ้วมุ่น คิดไม่ถึงว่าพอเย่เหลียนหรงเอ่ยปากก็ขอเงินจำนวนมากเช่นนี้ “เจ้าจะเอาไปทำอะไร?”

เย่เหลียนหรงรู้อยู่แล้วว่าลู่หยวนเจิงต้องถามหาเหตุผล จึงคิดหาข้ออ้างจำนวนมากก่อนที่จะมาถึง นางเดินอ้อมไปด้านหลังลู่หยวนเจิง ใช้สองมือแตะบ่าและเริ่มนวดเฟิ่นเบาๆ น่าเสียดายที่ลู่หยวนเจิงมีได้ใจอ่อนเพราะการเอาใจของนาง

“นายท่าน หากมิใช่เรื่องจำเป็นจริงๆ ข้าคงไม่มาขอร้องท่านหรอกเจ้าคะ ขอบอกความจริงท่านก็แล้วกัน ข้ามิได้ใช้เงินจำนวนนี้ แต่นำไปมอบให้พี่ใหญ่ของข้าต่างหาก”

“เขาทำอะไรถึงต้องใช้เงินจำนวนมากขนาดนั้น?!” เย่เหลียนหรงไม่พูดถึงเย่เจิงหนานก็ยังพอทำเนา แต่พอเอ่ยถึงลู่หยวนเจิงก็ยังไม่สบอารมณ์ เขารู้แกล้งใจดีว่าเย่เจิงหนานเป็นคนเช่นไร เย่เจิงหนานซึ่งยามปกติเอ้อระเหยลอยชาย ทว่าบัดนี้ยังมีปัญญาทำงานในกรมขุนนางได้ เป็นเพราะได้เย่จื่อหัวรวมถึงรัชทายาทช่วยไว้ทั้งสิ้น หากเงินจำนวนนี้ตกถึงมือเขา เช่นนั้นก็เท่ากับเสียเงินโดยเปล่าประโยชน์ มิอาจได้กลับคืนมาอีก

เย่เหลียนหรงซึ่งยืนอยู่ทางด้านหลังร่างสิ้นสະທ້ၢນเพราะเสียงที่ดังขึ้นอย่างกะทันหันของลู่อຸ່ຍວນເຈີງ นางกระตุ้นความกล้า กล่าวกັບລູ່ຍວນເຈີງຕໍ່ໄປ “ເຂາລຸ່ຍວນເຈີງທຸ່ນທຳການຄ້າກັບຜູ້ອື່ນຈົນຂາດທຸນແລະຕິດໜີ້ ເຣື່ອງນີ້ເຂາໝົດໜ່ວຍແລ້ວຈຣິງໆ ມີເຮັດນັ້ນຄຸ່ງໄມ່ມາທຳທ່ານຫຼຸກເຈົ້າຕະ”

ຫາກວ່າຕາມເຫຼືອຜົນ ນີ້ເປັນຄຣິ່ງແຣ່ກທີ່ເຍ່ເລື້ຍນຫຼຸກເຍ່ຍປາກຂອເງິນຈາກຕົນ ລູ່ຍວນເຈີງໄມ່ມີເຫຼືອຜົນທີ່ຈະໄມ່ມອບໃຫ້ ແຕ່ຈົນໃຈທີ່ຈຳນວນມາກເກີນໄປ ອີກທັງຍັງເກື້ຍພົ້ນເຖິງເຍ່ເຈີງໜ່ວຍ ທຳໃຫ້ລູ່ຍວນເຈີງໄມ່ຍາກມອບເງິນໃຫ້ພວກເຂົາທັງທີ່ ລູ່ຍວນເຈີງໄມ່ຕ້ອງການຟັງເຫຼືອຜົນໄດ້ໆ ຈາກເຍ່ເລື້ຍນຫຼຸກເຍ່ຍ ເຂາຍກໍມີຍັບຍັງມີໃຫ້ນາງພຸດຕໍ່ໄປ “ຂ້າຂອງລອງຄິດຕູກ່ອນ ເຈົ້າກັບໄປກ່ອນເຄີດ”

ຄຣິ່ນເຍ່ເລື້ຍນຫຼຸກເຍ່ຍເຫັນຄວາມໝັ່ງຈິ່ງຮີບຜັງຄຣິຣະໃຫ້ເຂາ ອຸ່ງໜ້າຮີ່ນຕາບານແລະເດີນອອກຈາກຫ້ອງ ລູ່ຍວນເຈີງມອງແຜ່ນຫຼັງເຍ່ເລື້ຍນຫຼຸກເຍ່ຍ ໃຊ້ຄວາມຄິດຢູ່ນານ ຈາກນັ້ນຈິ່ງລຸກຮີ່ນດ້ວຍໂປໜ້າບັງຕິ່ງແລະອອກຈາກຫ້ອງໄປ

ລູ່ຍວນເຈີງຮູ້ສຶກວ່າກາຍໃນຫ້ອງຄ່ອນຂ້າງອີດອັດຈິ່ງຄິດອອກມາສູດອາກາສ ເດີນກັມໜ້າມຸ່ງໄປຂ້າງໜ້າອຸ່ງແຮ່ມຂ້າກາຍໃນຈວນຕາມລຳຟັງ

“ท่านพ่อ”

เสียงที่คุ้นหูดังขึ้น ลู่หยวนเจิงยกศีรษะมอง เมื่อลู่จื่อเหยา เดินถึงตรงหน้า เขาจึงผงกศีรษะเบาๆ

“ท่านพ่อ ไยท่านมีสีหน้าไม่สู้ดีถึงเพียงนี้ล่ะเจ้าคะ? ไม่สบายใช่หรือไม่” ลู่จื่อเหยาปรากฏตัวที่นี่มิใช่เรื่องบังเอิญ นางซ่อนตัวอยู่ในที่ลับมาตลอด เมื่อเห็นลู่หยวนเจิงออกมาจึง เดินเข้ามา ลู่จื่อเหยารู้แฉใจดีว่าเหตุใดเขาถึงอารมณ์ไม่ดีเช่นนั้น แต่ก็ยังถามลู่หยวนเจิงด้วยความห่วงใย ทำให้ลู่หยวนเจิงหา เหตุผลเพื่อคลายความไม่สบายใจได้เสียที

“ไม่มีอะไร ไม่ต้องห่วง” ลู่หยวนเจิงตอบศีรษะลู่จื่อเหยา ถามขึ้นมาว่า “มีเวลาว่างหรือไม่ เดินเล่นเป็นเพื่อนข้าดีหรือไม่”

“สิ่งที่ลูกมีก็คือเวลาที่มากล้นเจ้าคะ!” ลู่จื่อเหยาล้วงแขน ลู่หยวนเจิงพลงเดินอยู่เคียงข้าง เมื่อได้ยินลู่หยวนเจิงสอบถาม เรื่องของนางกับหลินอี่หนานอย่างอ้อมๆ ก็ยิ้มด้วยความ เอียงอาย กล่าวเสียงแผ่วเบาขึ้นมาว่า “ท่านพ่อ เรื่องนี้ท่านจะให้ ลูกกล่าวเช่นไรดี หากร้อนใจถึงเพียงนั้นจริง ไม่สู้พวกเราลองไป เยี่ยมน้องหญิงกันดีกว่า วันอภิเษกสมรสของน้องหญิงกับ

องค์ชายเจ็ดก็โกล้มมากขึ้นทุกที ขาข้างหนึ่งเหยียบเข้าราชวงศ์ไป
แล้ว ต่างจากลูกนะเจ้าคะ”

“เฮ้อ หากเจ้าไม่เอ่ยถึงฉิงเอ๋อร์กี้ที่อยู่หรรอก พอเอ่ยถึง
นางขึ้นมา...” ลู่หยวนเจิงมองลู่จื่อเหยาด้วยสีหน้าบ่งบอกว่า
มีความเข้าใจหนักอึ้ง จากนั้นจึงเอ่ยความกังวลของตนออกมา
ด้วยความลังเล “องค์ชายเจ็ดมีสถานะและอำนาจสูงส่ง รูปโฉม
ของน้องสาวเจ้ายามนี้ไม่เหมือนเดิมแล้ว ข้ากลัวจริงๆ นะ”

“ท่านพ่อ ต่อให้น้องหญิงมิได้ดังงามเช่นกาลก่อน แต่ข้า
คิดว่าองค์ชายเจ็ดยังมีกล้าทำอะไรกับน้องหญิงอยู่ดี ถึงอย่างไร
นางก็เป็นบุตรธิดาของท่านนะเจ้าคะ” ลู่จื่อเหยาประจบลู่หยวนเจิง
โดยปราศจากพิรุณ ทำให้เขาฟังแล้วเกิดความสบายใจ
“นอกจากนี้ฝ่ายแม่ร่อนหาใช้ตระกูลธรรมดาทั่วไปเช่นกัน
น้องหญิงมีบุพการีเช่นนี้ ยังมีผู้ใดกล้ารังแกนางอีกละเจ้าคะ?”

“หวังว่าจะเป็นเช่นนี้ก็แล้วกัน” ลู่หยวนเจิงไม่ต้องการเอ่ย
ถึงเรื่องของเย่เหลียนหรงกับลู่จื่อฉิงมากนัก ลู่จื่อเหยาเห็นแล้วก็
ยืนตื้ออยู่ในใจ

ลู่อื่อเหยาค่อยๆ ผ่อนฝีเท้า ผินมองไปหน้าบั้งตึงของ
ลู่อื่อเหยาจินตนาการทวนครั้งแล้วครั้งเล่า จากนั้นจึง
เอ่ยปากขึ้นมว่า “ท่านพ่อ มีเรื่องหนึ่งที่ข้าเก็บไว้ในใจไม่กล้า
พูดมาตลอด ทว่าขณะนี้ฉันจันทรมาเสียเหลือเกิน ดังนั้นจึง
อยากพูดให้ท่านฟังดูเจ้าคะ”

“อ้อ? เรื่องอะไร ไหนลองพูดให้ฟังทีสิ” ลู่อื่อเหยาจินตนาการ
ความสนใจ พาลู่อื่อเหยาเดินมาหนึ่งที่สวนดอกไม้ม

“ท่านพ่อ ท่านแม่เสียชีวิตนานขนาดนี้ หลายปีที่ผ่านมา
ท่านเคยคิดถึงนางหรือไม่เจ้าคะ?”

ลู่อื่อเหยา กล่าวถึงหยางซินยวนโดยมิได้บอกกล่าว
ล่วงหน้า ทำให้สีหน้าซึ่งเพิ่งจะดีขึ้นเล็กน้อยเมื่อสักครู่ของ
ลู่อื่อเหยาจินตนาการไปอีกครั้ง “นี่คือสิ่งที่เจ้าจะพูดเช่นนั้นหรือ”

“ท่านพ่อ ท่านแม่เสียชีวิตหลังจากคลอดข้าได้ไม่นาน ข้า
จำไม่ได้ด้วยซ้ำไปว่านางมีรูปร่างหน้าตาเช่นไร ทุกครั้งที่เห็น
น้องหญิงกับแม่รองอยู่ด้วยกัน ข้าจินตนาการว่าหากท่านแม่ยังมี
ชีวิตอยู่จะดีสักเพียงใด” ลู่อื่อเหยา ยังพูดเสียงก็ยังไม่แผ่วเบา
ปรากฏประกายน้ำตาให้เห็นรำไร ทำให้ลู่อื่อเหยาจินตนาการ

ดั่งรูปไม่ได้ “ทุกคนต่างพูดกันว่าท่านแม่ตายเพราะข้า แต่ท่านพ่อ เรื่องผ่านมามาตั้งหลายปีเช่นนี้ หรือว่าตอนนี้ท่านยังคิดเช่นนั้นอยู่เจ้าคะ?”

“เจ้าพูดเช่นนั้นหมายความว่าอย่างไร” ลู่หยวนเจิงฟังแล้วพอจับเค้าอะไรบางอย่างได้ แฉวยรวบไหว จ้องมองลู่จื่อเหยาโดยไม่วางตา แสดงความหมายให้นางพูดจนจบความ

“สมัยนั้นท่านแม่เป็นฮูหยินใหญ่ หลังจากคลอดข้า ท่านพอย่อมส่งสาวใช้จำนวนมากมาปรนนิบัติรับใช้ หรือท่านไม่เคยสงสัยสาเหตุการตายของนางเลยหรือเจ้าคะ?”

“เจ้าไปได้ยินอะไรมาใช่หรือไม่” อยู่ดีไม่ว่าดี ไยลู่จื่อเหยาถึงเอ่ยถึงเรื่องพวกนี้ขึ้นมา ใจของลู่หยวนเจิงยังคงเจ็บแปลบเมื่อนึกถึงภาพการเสียชีวิตของหยางซินยวนสมัยนั้น

“ข้าไม่มีทางพูดจาเพื่อเจ้อก่อนจะมีพยานหลักฐานใดๆ แนนอนเจ้าคะ ท่านพ่อ กรุณารออีกสองวัน ลูกจะมอบคำตอบให้ท่านเองเจ้าคะ”

ลู่จื่อเหยาพูดเพียงครั้งเดียว ทำให้ลู่หยวนเจิงรู้สึกอึดอัดมาก เนื่องจากไม่รู้คำตอบจากนั้นนางจะพูดสิ่งใด เขากวาดสายตา

มองร่างลู่จื่อเหยาครู่หนึ่ง หลังจากใช้ความคิด สายตาของ ลู่หยวนเจิงก็ค่อยๆ ทวีความคมกริบ

“เจ้าคงไม่ได้สงสัยแม่รองของเจ้ากระมัง” ลู่หยวนเจิงถามด้วยเสียงเย็นชา ครั้นเห็นลู่จื่อเหยานิ่งเงียบจึงยิ่งมั่นใจการคาดเดาของตนเพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน ลู่หยวนเจิงลุกขึ้น กล่าวด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ “แม้ว่ายามปกติแม่รองของเจ้าไม่นับว่าทำดีต่อเจ้ามากนัก แต่เจ้าไม่อาจใช้เรื่องเช่นนี้ใส่ความนางได้!”

“ท่านพ่อ ลูกจะใช้ความจริงมาพิสูจน์ให้ท่านทราบว่า เป็นการใส่ความหรือไม่เจ้าคะ” ลู่จื่อเหยาปราศจากท่าทีเกรงเกรงเมื่อต้องเผชิญหน้าลู่หยวนเจิงซึ่งเริ่มมีน้ำโหเล็กน้อย นางยืนจ้องเขา โดยมีได้ขยับเขยื้อนอยู่ตรงนั้น กล่าวด้วยน้ำเสียงเจือความมั่นใจ “ต่อให้แม่รองไม่ดีอีกสักเพียงใด แต่นางก็เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ของข้า เป็นคนตระกูลลู่ของเรา ข้าไม่มีวันสงสัยนางโดยไร้มูลเหตุ และยิ่งไม่มีวันใส่ความนางด้วยเจ้าคะ หรือต่อให้ข้าใส่ความ แต่หากปราศจากพยานหลักฐาน ท่านพ่อก็ไม่เชื่ออยู่ดี ใช่หรือไม่เจ้าคะ?”

“รู้ก็ดี!” ลู่หยวนเจิงแค้นเสียงเย็นชาพร้อมสะบัดแขนเสื้อจากไป ลู่จื่อเหยาเห็นว่าตนทำให้เขาหงุดหงิดรำคาญ จึงไม่ได้ตามไปอย่างรู้กาลเทศะ

ลู่หยวนเจิงเอาแต่คิดถึงคำพูดของลู่จื่อเหยา ยิ่งคิดก็ยิ่งหงุดหงิด สมัยนั้นเย่เหลียนตรงกับหยางชินยวนมีความสัมพันธ์ประดุจน้ำกับไฟ หากมิได้ค้นพบสิ่งใด ลู่จื่อเหยาคงไม่กล้าพูดเรื่องเหล่านั้นกับตนอย่างออกอจแน่ แต่ถ้าเป็นดังที่ลู่จื่อเหยาพูดจริงละก็ เช่นนั้น...

แสงจันทร์เย็นเยียบ อากาศหนาวเย็นเล็กน้อย ณ สุสานร้าง สายลมหนาวพัดผ่านเป็นระลอก ทำให้ทหารซึ่งซ่อนตัวเพื่อเฝ้าจับตาดูหลุมฝังศพหยางชินยวนจำนวนหลายนายบ่นอุบด้วยความไม่พอใจ

“พูดเพื่อเจ้ออะไร หากกล้าพูดอีกประโยคเดียว ระวังเถอะ ข้าจะจัดการพวกเจ้า!” หลานรั่วหลิงเหลือบมองบรุ่เหล่านั้นพลางพูดกดเสียงต่ำ “ตั้งใจกันหน่อย ยามวิกาลแล้วถึงเวลาที่ชนชั้นมุสิกจะลงมือแล้วเช่นกัน”

คนทั้งหลายรอคอยท่ามกลางสายลมหนาวกว่าหนึ่ง
ชั่วยาม ขณะที่แต่ละคนต่างเริ่มวงเหิงหาหวานนอน ไกลจะทน
ต่อไปไม่ไหว เสียงผีเท้าพลันดังแว่วมาจากสถานที่อันห่างไกล

ความพลิกผันทำให้หลานรื้อหลังตาเป็นประกาย เห็นที่
ลู่อือเหยาคาดเดาไม่ผิดแล้วจริงๆ!

“เดินเร็วเข้าสิ! มัวยี้ดยาตอะไรอยู่ได้!” เยเจิงหนานตะ
ก้นคนข้างหน้าพร้อมส่งเสียงด่าทอ “ทำงานเสร็จแล้วจะได้
กลับไปนอน!”

“คุณชาย ดึกดื่นก่อนคืนพวกเรามาที่นี่ทำไมหรือขอรับ?
ที่นี่วังเวงมาก เห็นแล้วก็น่ากลัว” ชายที่ถูกเตะหันหน้ากลับมา
พูดกับเยเจิงหนาน มือข้างหนึ่งถือโคมไฟ ส่วนอีกข้างก็กวาด
พื้นกันของตน

“พูดไร้สาระให้น้อยๆ หน่อย!” เยเจิงหนานมองโดยรอบ
เพื่อหาหลุมฝังศพของหยางซินยวน เมื่อพบแล้ว เขาก็ยื่นสั่งการ
ให้เหล่าคนที่เขาพามาเริ่มขุดหลุมอยู่ด้านข้าง แม้นคนเหล่านั้น
ไม่ยินยอม แต่จิตใจที่ไม่กล้าขัดขืนคำสั่งเยเจิงหนาน ทำได้เพียง
ขอขมาเจ้าของหลุมฝังศพนี้ จากนั้นจึงลงมือตามคำสั่ง

หลังจากสาละวนอยู่ครู่หนึ่ง พวกเขาก็เห็นโรงศพเสียชีวิตที่
เย่เจิงหนานเดินถือโคมไฟเข้ามาใกล้ เมื่อเปิดฝาโลงออก
เย่เจิงหนานฝักกลืนเหม็นเน่า อดทนต่ออาการมวนท้อง หรือตา
มองซากโครงกระดูกของหยางซินยวน

ครั้นเย่เจิงหนานสำรวจอย่างถ้วนถี่ครู่หนึ่งก็พบ
ความผิดปกติของซากโครงกระดูกหยางซินยวนเหมือนดังที่
เย่เหลียนหรงกังวล เขาถ่มน้ำลายลงพื้น โบกมือและบอก
ป่าวไพร่เหล่านั้นว่า “ไป ขุดหลุมฝังศพด้านข้างด้วย!”

“คุณชาย จะขุดอีกหรือขอรับ?!” ทุกคนต่างมองหน้ากัน
ไปมา การขุดหลุมฝังศพถือว่าไม่ให้เกียรติผู้เสียชีวิต หากสร้าง
ความโกรธเคืองแก่เจ้าของหลุมฝังศพทั้งสองหลุมนี้ ถึงเวลามา
แก้แค้น แล้วพวกเขาจะทำเช่นไร

“บอกให้เจ้าไปก็ไปสิ! ไยต้องพูดมากขนาดนั้นด้วย!”

เมื่อเย่เจิงหนานบันดาลโทสะ ทุกคนจึงไม่กล้าส่งเสียง
อีกต่อไป ต่างพึมพำวิงวอนสวดถึงพระโพธิสัตว์ ภาวนาต่อ
พระพุทธรูป เมื่อพวกเขาเปิดหลุมฝังศพด้านข้างเสร็จแล้วก็ไต่ย็น
เสียงของเย่เจิงหนานอีกครั้ง

“สับเปลี่ยนซากโครงกระดูกสองโลงนี้เสีย พอกลับจวน
แล้วจะไปรับเงินจากข้า!”

ครั้นได้ยินว่าได้รับเงิน คนทั้งหลายจึงทำงานอย่าง
ขมีขมันอีกครั้ง แต่ขณะที่พวกเขา กำลังจะลงมือ พลันได้ยินเสียง
แปลกประหลาดดังขึ้นมาเสียงหนึ่ง

ครอโยบาบ

ตอนที่ 43 ตกใจจนปัสสาวะราด

เสียงนี้ทำให้พวกเขาตกใจกลัวจนตัวสั่นงันงก ทำจอบเสียม
ในมือหล่นลงพื้น พวกเขาจับกลุ่มร่างแนบชิดติดกันและ
เหลียวซ้ายแลขวาก่อนเป็นอันดับแรก เมื่อไม่เห็นแม้แต่เงาคน
ถึงหมนกายกลับไปทำงานด้วยอาการสั่นเทาอีกครา

“ดูสารรูปตกใจจนเหมือนสุนัขของพวกเจ้าแต่ละคนสิ
ฮาๆ” เย้เจิงหนานยืนขาสั่นด้านข้าง พอเห็นท่าทางหวาดกลัว
ของทุกคนก็หัวเราะเยาะเย้ยเสียงดังลั่น “พวกเจ้าขวัญอ่อน
เพียงนี้ ภายหน้าจะทำการใหญ่อะไรได้! ต้องมีชะตาเป็นขี้อ้ำ
ทั้งชาติแล้วละ!”

แม้เย้เจิงหนานพูดจาเสียติบตี แต่ไม่นานนักเขาก็ตบ
หน้าตนเองอย่างรุนแรง

โคมไฟในมือเย้เจิงหนานพลันดับลง จากนั้นปรากฏ
เงาดำขยับวูบผ่านหน้าเย้เจิงหนานจนเขาส่งเสียงร้องว่า
“ท่านแม่จ๋า” และตะโกนดังลั่นว่า “ผีหลอก!”

การกระทำของเย่เจิงหนานทำให้บ่าวที่กำลังเตรียมตัวเปิดฝาลองเหล่านั่นชกเท้าวิ่งหนีโดยไม่สนใจสิ่งใดอีกต่อไป แต่วิ่งไปได้ไม่กี่ไกลนัก จู่ๆ เงามฤตพราयนั้นก็บัดเดี่ยวผลุบบัดเดี่ยวโผล่ไล่ตามมาถึง

พระพายเย็นเยียบโบกโชยเป็นระยะ ดวงดาราเปล่งประกายระยิบระยับ โคมไฟหลายดวงร่วงหล่นอยู่บนพื้น มีบางดวงที่ดับไปแล้ว เหลือเพียงสองดวงที่ส่องประกายแสงหรุบหรุ ทวีความรู้สึกเย็นยะเยือกยิ่งกว่าเดิม

เย่เจิงหนานได้ยินบ่าวไพร่เหล่านั่นส่งเสียงร้องไห้ขอความช่วยเหลือจากท่านปู่ท่านย่า เอาแต่พูดให้พระโพธิสัตว์คุ้มครองก็หวาดผวายเป็นล้นพ้น แม้ทำเรื่องนี้เป็นครั้งแรก แต่เย่เจิงหนานรู้เช่นกันว่ามีอาจต่อแยะผู้ตายได้ แต่เพื่อเงินของเย่เหลียนหรง เขาหมดหนทางแล้วเช่นกัน!

ขณะที่เย่เจิงหนานสั่นระริกไปทั้งตัวและไม่รู้ว่าควรทำเช่นไรนั้น จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีสายลมเย็นเฉียบพัดปะทะเขาจากทางด้านหลังจนร่างกายแข็งทื่อยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ไม่รู้ว่คนอื่น ๆ มองเห็นสิ่งใด ต่างร้องตะโกนและวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน

เย่เจิงหนานสองขาอ่อนระทวย ยังไม่ทันย่างก้าวออกไปก็ได้ยินเสียงทุ้มวังเวงของสตรีดังแว่วเข้าไปหู

“พวกเจ้าชุดหลุมฝังศพของข้า ข้าไม่ปล่อยพวกเจ้าไปแน่...”

“ขอ ขอโทษ ข้าไม่กล้าทำอีกแล้ว!!!” เย่เจิงหนานเมื่อได้ยินก็ทนต่อไปไม่ได้ รู้สึกว่ากลางหว่างขาบีบรัด ถัดมาก็มีของเหลวร้อนไหลลงมาตามต้นขา

เย่เจิงหนานซึ่งตกใจจนปัสสาวะราดตะโกนร้องให้คร่ำครวญคิดจะหลบหนี กลับถูกสตรีผู้นั้นคว้าจับคอเสื้อไว้ เย่เจิงหนานดิ้นรน ต้องการสลัดหลุดออกจากการควบคุมของนาง ตะโกนแหกปากจนเสียงแทบจะแหบแห้ง ทำให้หลานร่วหลิงซึ่งต้องการขู่เขาให้ตกใจกลัวเท่านั้นจำต้องรามือ

หลานร่วหลิงออกแรงเล็กน้อย ดึงร่างเย่เจิงหนานเข้าหาตัว “เออละ เออละ ไม่ต้องร้องแล้ว ไม่มีผี”

เย่เจิงหนานตะโกนอยู่ครู่หนึ่งถึงค่อยๆ รู้สึกตัว เมื่อเห็นบรรดาบ่าวไพร่ซึ่งถูกจับตัวกลับมาจี้หน้าหันหน้ากลับมาอย่างแค้นช้ำ หลังจากเห็นหลานร่วหลิงอยู่ข้างหลัง เย่เจิงหนานปล้น

ร่างอ่อนระทวย ทรวดฮวบในอ้อมอกนางด้วยความหวาดกลัว
ไม่อาจลุกขึ้นมาได้

“เป็นเศษสวะที่ไม่ได้ความเสียจริง” หลานรื้อหลังพึมพำ
ก่นด่าอยู่ในใจ เนื่องจากหมดหนทาง จึงทำได้เพียงประคอง
เย่เจิงหนานเดินไปด้านข้างและโยนเขาลงกับพื้น จากนั้นจึงสั่ง
ผู้ใต้บังคับบัญชาจับผู้ที่มาชุดหลุมฝังศพเหล่านั้นมัดรวมกัน
และกลบฝังหลุมที่คนพวกนั้นขุดจนมีสภาพไม่มีชิ้นดีทั้งสองหลุม
ใหม่อีกครา

“มาทำเรื่องไร้ศีลธรรมกลางดึกกลางคืนเช่นนี้ ต่อให้
ตอนนี้ไม่มีมือออกมาหลอกหลอนพวกเจ้า ต่อไปพวกเจ้าก็หนี
ไม่พ้นอยู่ดี!” หลานรื้อหลังยื่นท่อดสายตามองชายที่นั่งกอง
รวมกันเหล่านี้จากด้านบน สุดท้ายสายตาก็ไปหยุดอยู่ที่ร่าง
เย่เจิงหนาน “ข้าว่านะคุณชายใหญ่เย่ ดึกดื่นค่อนคืนท่านไม่ยอม
หลับยอมนอน วังแจ้นมาที่นี่ คิดจะทำอะไรอย่างนั้นหรือ ขุด
หลุมฝังศพนี้จะร้ายว่? หรือได้เลื่อนขั้น?”

เย่เจิงหนานถูกหลานรื้อหลังจับได้คาหนังคาเขาจนไม่รู้
ว่าควรพูดอะไรเช่นกัน ถึงกระนั้นก็ไม่ได้คิดสารภาพเพราะเหตุนี้

หลังจากสงบสติอารมณ์ได้สักครู่ แม้ว่าความหวาดกลัวยังไม่
เลือนหายจนหมดสิ้น ทว่าอย่างน้อยก็ไม่พูดเสียงสั่นอีกต่อไป

เย่เจิงหนานมองหลานร่วหลิงอย่างเย็นชา กล่าวเตือน
นางว่า “หากข้าพูดไปแล้ว เกรงว่าเจ้าจะตกใจ! ถ้ารู้กาลเทศะ
จงรีบส่งข้ากลับจวนไปเสีย มิเช่นนั้นข้าไม่ยอมจบเรื่องนี้กับเจ้า
แน่!”

“ได้เลย เช่นนั้นข้าจะรอ” หลานร่วหลิงไม่กลัวการข่มขู่
จากผู้อื่นมากที่สุด นางผงกศีรษะด้วยความยินดีเป็นล้นพ้น
จนเย่เจิงหนานทำได้เพียงกลั๊กสินโทสะนี้ลงไปเท่านั้น

เย่เจิงหนานเห็นว่าคุยกับหลานร่วหลิงเช่นนี้ไปก็เปล่า
ประโยชน์จึงเปลี่ยนเรื่อง อ้างชื่อรัชทายาทแทน “วันนี้ข้ามาทำ
ตามรับสั่งของรัชทายาท”

“รัชทายาท?” หลานร่วหลิงแค้นเสียงหัวเราะเย้ยหยัน ไม่
คิดปล่อยตัวเย่เจิงหนานดังเดิม “เช่นนั้นพรุ่งนี้ข้าจะไปเข้าเฝ้าฯ
รัชทายาทเพื่อทูลถามว่าเหตุใดต้องมาทำงานเช่นนี้ในยาม
วิกาล”

“บังอาจ! เจ้านึกว่าเจ้าเป็นใคร? รัชทายาททรงเป็นผู้ที่
เจ้าอยากพบก็พบได้อย่างนั้นหรือ”

“ใช่ ถูกต้อง” หลานรื้อหลังผกศิริระเห็นด้วย “หากเป็น
ยามปกติ คิดเข้าเฝ้าฯ รัชทายาทสักครั้งไม่ตายตายเลยจริง ๆ
แต่ครั้งนี้ต่างออกไป ขำรับคำสั่งให้มาสืบคดี เป็นคดีใหญ่
ซึ่งเกี่ยวพันถึงชีวิตคน มีอาจเพิกเฉยได้ แม้ข้ามีอาจเข้าเฝ้าฯ
รัชทายาทโดยตรง เพียงแต่หากข้าขอให้องค์ชายแปดพาข้า
เข้าวังคงไม่ใช่เรื่องยากกระมัง”

เย่เจิงหนานมีรัชทายาทเป็นที่พึ่งของเขา แล้ว
หลานรื้อหลังจะไม่มีหลินอี่หนานอย่างนั้นหรือ ยิ่งไปกว่านั้น
นางรู้กระจ่างแจ้งดีว่ารัชทายาทมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้
นอกจากนี้เย่เจิงหนานไม่มีทางกล้าไปขอร้องรัชทายาทเพราะ
เรื่องแบบนี้เช่นกัน ส่วนรัชทายาทเองก็ยังไม่วันลดตัวลงมา
ช่วยเขาพูดปด ดังนั้นหลานรื้อหลังจึงมองพฤติกรรมสุนัขจึงจอก
แอบอ้างบารมีเสื้อของเขาออกตั้งแต่แรก

คำพูดของหลานรื้อหลังทำให้เย่เจิงหนานนั่งอึ้งทันที องค์
ชายแปดอย่างนั้นหรือ เย่เจิงหนานฉีกมุมปาก เผยรอยยิ้มที่สุด

แสนจะอัปลักษณ์ออกมา “แม่นางหลาน ข้าขอถามได้หรือไม่
เจ้ามาสืบคดีฆาตกรรมอะไรอย่างนั้นหรือ”

“เจ้าไม่รู้? ข้านี้กว่าเจ้าเตาออกแล้วเสียอีก” หลานรื้อหลัง
สองมือทอดอก จ้องมองความเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าของเย่เจิงหนาน
“ของหยางซินย่วน มิเช่นนั้นข้าคงไม่สนใจหลุมฝังศพที่พวกเจ้า
ขุดแล้วละ”

หัวใจเย่เจิงหนานพลันตึงวูบ ลอบร้องว่า “จบเห่แล้ว”
หลานรื้อหลังผู้นี้ขึ้นชื่อเรื่องนิสัยยั่วแฉกจากมนุษยมนา นางซึ่ง
จับกุมนักโทษได้จำนวนมากมีชื่อเสียงเพิ่มพูนในราชสำนักขึ้น
ทุกวัน หากเรื่องวันนี้หลุดออกไป เช่นนั้นภายหลังจาก
จบเห่และสิ้นหวังแล้วจริงๆ แต่อยู่ดีไม่ว่าดี นางมาสืบเรื่อง
หยางซินย่วนทำไม

เย่เจิงหนานไม่เข้าใจ ส่วนหลานรื้อหลังก็ไม่คิดบอกเขา
ณ สถานที่แห่งนี้เช่นกัน นางเหลือบมองกางเกงที่เปื้อกชุ่มของ
เย่เจิงหนานพลางยิ้มอย่างมีเลศนัย กล่าวกับผู้ใต้บังคับบัญชา
ซึ่งทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว “พาคนกลับไป ถอนกำลัง!”

เย่เจิงหนานใช้ทั้งไม้อ่อนไม้แข็งมาตลอดทาง ถึงกระนั้น หลานรื้อหลังก็ไม่รับปากที่จะปล่อยตัวเขาไป “นอกจากเจ้าจะอธิบายให้ชัดเจนว่าเหตุใดถึงมาขุดหลุมฝังศพของหยางซินย่วนกลางดึกเช่นนี้ มิเช่นนั้นข้ามีอาจตัดสินใจเรื่องนี้ได้”

“หากเจ้าทำไม่ได้แล้วผู้ใดจะทำได้!” เย่เจิงหนานแทบจะไม่มีหน้าสู้หน้าบ่าวไพร่แล้ว ทำให้อดหงุดหงิดเล็กน้อยไม่ได้ “ข้าต้องการขุดหลุมฝังศพของผู้อื่น ทว่าสุดท้ายกลับขุดผิดที่ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับข้าเลย เจ้ารีบปล่อยข้านะ!”

หลานรื้อหลังยิ้มบางไม่เอ่ยวาจา จับเย่เจิงหนานแยกออกจากบรรดาบ่าวไพร่ นางสั่งให้คนนำตัวเย่เจิงหนานกลับไปยังที่ว่าการ จากนั้นจึงนำคนเหล่านั้นมุ่งกลับไปที่จวน

หลานรื้อหลังทำงานหมดจดรวบรัด ทำให้ลู่จื่อเหยาต้องมองนางด้วยความชื่นชมอีกครา

“ต่อจากนี้ท่านคิดทำเช่นไร” หลานรื้อหลังฟังกรอบระตูมองสำรวจลู่จื่อเหยาพลาบเอ่ยเสียงต่ำ “ถึงแม้ข้ากับองค์ชายแปดจะออกโรงช่วยเหลือท่านเรื่องนี้ แต่ก็ไม่ต้องการเข้ามาพัวพันด้วย”

“แม่นางหลานวางใจได้ ข้าย่อมรู้ว่าอะไรควรไม่ควร”
ลู่อื่อเหยากวาดตามองคนที่ถูกหลานรื้อหลังฟาดจนสลบบนพื้น
เหล่านั้นและถามขึ้นมาว่า “มีแค่นี้?”

“ยังมีเยเจิงหนานอีกคน ข้าส่งตัวเขากลับไปเปลี่ยน
กางเกงที่ที่ว่าการแล้ว”

คำพูดของหลานรื้อหลังทำให้ลู่อื่อเหยาหัวเราะพริต นาง
นั่งยองและตบหน้าหนึ่งโนนั้น จากนั้นจึงพูดด้วยเสียงแผ่วเบา
“อีกสักครู่พอแม่นางหลานพาเขากลับมาแล้วก็กลับไปพักผ่อน
เถิด วันหลังข้าจะไปเยี่ยมคารวะท่านกับองค์ชายแปดถึงที่ด้วย
ตนเอง”

ครั้นหลานรื้อหลังจากไป ลู่อื่อเหยาทำให้คนบนพื้น
ฟื้นขึ้นมาทีละคน เมื่อเห็นสีหน้าหวาดผวาของพวกเขา ลู่อื่อเหยา
ก็ยิ้มงามเจิดจรัสเป็นล้นพ้น

“พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่าคืบนี้ชุดหลุมฝังศพของผู้ใด”

ลู่อื่อเหยาเผยหน้าค่าตาน้อยครั้ง ดังนั้นคนเหล่านี้จึงไม่รู้
ว่านางเป็นใคร ต่างส่ายหน้าด้วยความหวาดหวั่น ทุกคนต่างถูก

มัดมือมัดเท้า ล้มตัวนอนอยู่บนพื้นในสภาพทุลักทุเล จะพูดก็พูดไม่ได้ จะหนีก็หนีไม่ได้

ลู่อื้อเหยาเลิกคิ้ว หยิบสิ่งแปลกปลอมออกจากปากชายที่อยู่ใกล้ตัวมากที่สุด “เช่นนั้นเจ้าจงบอกข้าที ผู้ใดใช้ให้เจ้าไปขุดหลุมฝังศพ? ขอเพียงเจ้าพูดความจริง ข้าจะปล่อยตัวเจ้าไป”

ชายผู้นั้นตะลึงงันเป็นอันดับแรก ครั้นนึกถึงท่าทีดูร้ายของเยเจิงหนานก็ส่ายศีรษะ ไม่ยอมให้ความร่วมมือ

“ถ้าไม่บอกก็อย่าหาว่าข้าไม่เกรงใจก็แล้วกัน” ลู่อื้อเหยาไม่อยากเสียเวลากับเขาเช่นกัน นางสั่งให้หวั่นเยว่ไปตามลู่อื้อเหยาเข้ามา ไม่ว่าอย่างไรนางต้องหาผู้เข้าใจสถานการณ์ให้ได้สักคนก่อนที่จะลู่อื้อเหยาจะปรากฏตัว

นั่นตาลู่อื้อเหยาพลันมีดมนและเย็นเยียบ จิตสังหารนายوابจากดวงตา นางยกมือขึ้นบีบลำคอชายผู้นั้นโดยไม่ไว้ไมตรี เมื่อนางออกแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ชายผู้นั้นก็หายใจติดขัดมากขึ้นตามไปด้วย เมื่อสายตาเริ่มพร่าเลือน เขาจึงพยายามใช้เรี่ยวแรงเหวี่ยงสุดท้ายพูดขึ้นมาอย่างกินแรง “ข้า ข้าพูดแล้ว”

“ผู้เข้าใจสถานการณ์คือผู้เฉลียวฉลาด ถ้าทำเช่นนี้ตั้งแต่แรกคงไม่ต้องทรมานแล้วมิใช่หรือ” ลูจีโอเหยาหวนคืนสู่สภาพเดิม ยิ้มหวานให้ชายผู้นั้น ตอบอกเพื่อช่วยให้เขาหายใจคล่องขึ้น “บอกเข้ามา พวกเจ้าไปโผล่อยู่ที่นั่นได้อย่างไร”

“คุณชายของพวกเราเป็นคนพาไป” ชายผู้นั้นหลบหายใจอย่างรุนแรง มองลูจีโอเหยาที่อยู่ตรงหน้าด้วยความระแวดระวัง เขากลัวว่าหากตนพูดผิดเพียงประโยคเดียวก็จะถูกสตรีผู้นี้บีบคอจนตาย ส่วนคนที่นอนอยู่บนพื้นเหล่านั้นล้วนคิดเช่นเดียวกับเขาทั้งสิ้น ลูจีโอเหยาดูอ่อนแอและเงียบบขรึม ทว่าพอลงมือกลับดุร้ายเสียจริง พวกเขาเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่แล้ว หากชายผู้นั้นไม่เป็นฝ่ายแสดงความอ่อนแอออกมาก่อน คิดว่าคงถูกนางบีบคอจนตายแล้วจริงๆ

“คุณชายของพวกเราเจ้าชื่ออะไร นอกจากชุดคลุมมังกรแล้ว เขายังสั่งให้พวกเจ้าทำอะไรอีก?”

“คุณชายของพวกเราคือเยเจิงหนาน คุณชายใหญ่แห่งตระกูลเย เขา...” ชายผู้นั้นหยุดเล็กน้อย แต่เมื่อเห็นลูจีโอเหยาสะบัดมือก็รีบพูดอย่างรวดเร็ว “เขาสั่งให้พวกเราชุดโลงศพไปนั้นขึ้นมา หลังจากมองดูอยู่สองสามครั้งก็สั่งให้พวกเราชุด

หลุมฝังศพด้านข้างและสับเปลี่ยนซากโครงกระดูกภายในนั้น
เสีย คุณหนูท่านเป็นผู้ใหญ่มีจิตเมตตากรุณา ปล่อยพวกเราไป
เถิดนะขอรับ บ่าวไพร่อย่างพวกเราทำงานตามคำสั่งของผู้เป็น
นายทั้งสิ้น ข้าขอร้องทำนละ!”

“ดีมาก จงจำสิ่งที่เจ้าเคยพูดไว้ให้ดี อีกสักครู่จงพูดกับข้า
เช่นนี้โดยไม่ตกหล่นแม้แต่คำเดียว หากมีถ้อยคำเท็จแม้เพียง
ครึ่งคำ อย่าหาว่าข้าทำอะไรเจ้าก็แล้วกัน”

ตอนที่ 44 เสียใจตราบนานชั่วชีวิต

น้ำเสียงอามหิตของลู่อือเหยาทำให้ปาวผู้นั้นตกใจกลัวจน
ผงกศีรษะอย่างต่อเนื่อง ลู่อือเหยาตอบว่าเขาอย่างพึงพอใจ
รอให้หวันเยว่พาลู่อือเหยาเจิงมาเท่านั้น

หวันเยว่เกาะประตูจนลู่อือเหยาเจิงตกใจตื่นจากห้วงนิทรา
และนั่นย่อมรวมถึงเย่เหลียนหรงด้วยเช่นกัน ทั้งสองจ้วเจียมอง
หวันเยว่ซึ่งกำลังพูดด้วยสีหน้าประหม่า “คุณหนูใหญ่มีเรื่อง
ต้องการพบนายท่านเจ้าค่ะ” เย่เหลียนหรงโกรธจัด พอเอ่ยปาก
ก็เริ่มส่งเสียงด่าทอ

“คุณหนูใหญ่อะไรกัน? เจ้าเองไม่รู้จักดูเสียบ้างว่ามัน
ก็โมงก็ยามแล้ว อายากตายใช่หรือไม่ พรุ่งนี้เข้านายท่านยังต้อง
เข้าร่วมการออกว่าราชการเช้า เจ้ารีบไสหัวออกไปเลยนะ!”

หวันเยว่ไม่แยะคำพูดเย่เหลียนหรง จ้องมอง
ลู่อือเหยาเจิงพร้อมพูดใหม่อีกครา “นายท่าน มีเรื่องสำคัญจริง ๆ
เจ้าค่ะ คุณหนูบอกว่าหากไม่ไปต้องเสียใจตราบนานชั่วชีวิต
เจ้าค่ะ”

หวันเยิร์กล่าวเช่นนี้ ทำให้ลู่หย่วนเจิงมีอาจเพิกเฉยนาง
ได้อีกต่อไป ลู่หย่วนเจิงลุกนั่งแล้วหยุดชะงัก มอง และถาม
หวันเยิร์ด้วยใบหน้าตึงทึง “เรื่องอะไร คอยที่นี้ไม่ได้หรือ”

“เจ้าคะ ที่นี้ไม่ได้ นั่นเพราะ...” หวันเยิร์ล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง
สุดท้ายยังคงกล่าวถ้อยคำของลู่จื่อเหยาอย่างอุกอาจดังเดิม
“นั่นเพราะคุณหนูกำชับมาเป็นพิเศษว่าเรื่องนี้มีอาจให้ฮูหยินรอง
ฟังได้เจ้าคะ”

คำพูดของหวันเยิร์ทำให้เย่เหลียนทรงโมโหจนสติ
แจ่มชัด นางเลิกคิ้วมองหวันเยิร์ เนื่องจากลู่หย่วนเจิงอยู่ด้วย
นางจึงไม่กล้าด่าด้วยถ้อยคำระคายหูมากนัก ทว่าอย่างน้อยยัง
ต้องห้ามมิให้ลู่หย่วนเจิงไปพบลู่จื่อเหยาอยู่ดี ลู่จื่อเหยาต้องการ
พบลู่หย่วนเจิงกลางดึกเช่นนี้จะมีเรื่องดีอันใดได้

“นายท่าน ท่านพักผ่อนเถิดเจ้าคะ หากมีเรื่องใหญ่อะไร
จริง จื่อเหยาต้องมาพบท่านด้วยตนเอง ไหนเลยจะส่งสาวใช้
คนหนึ่งมาได้?”

ลู่หย่วนเจิงนั่งอยู่ตรงนั้นมาตลอด หลังจากครุ่นคิดอยู่
ครู่หนึ่งก็ค่อยๆ ขยับตัว ลุกขึ้นยืนพร้อมสวมเสื้อคลุมอย่างลวกๆ

เขาหันกลับไปมองเย่เหลียนหรงแล้วพูดว่า “ข้าจะไปดูเสียหน่อย
เจ้านอนก่อนเถอะ”

พอกล่าวจบ ลู่หยวนเจิงก็เดินตามหวันเยว๋ไป
เย่เหลียนหรงไหนเลยจะนอนหลับอย่างว่าง่ายเช่นนั้น นางเดิน
ตามหลังคนทั้งสองไปด้วยความกระวนกระวาย มุ่งหน้าไปยัง
เรือนของลู่จื่อเหยาอย่างหลบๆ ซ่อนๆ

เมื่อลู่หยวนเจิงเดินเข้าไปในห้องลู่จื่อเหยาก็ตะลึงงัน
ชายหลายคนซึ่งถูกมัดอยู่นอนระเกะระกะอยู่บนพื้น ส่วน
ลู่จื่อเหยากำลังนั่งตั้งท่ารอตนอนอยู่ที่โต๊ะ

“ท่านพ่อ ท่านมาแล้วหรือเจ้าคะ” ครั้นลู่จื่อเหยาเห็น
ลู่หยวนเจิงก็ไม่ได้ลุกขึ้นต้อนรับทันที “หวันเยว๋ เจ้าไปเผ้าที่
ประตู”

พอหวันเยว๋ออกจากห้อง ลู่จื่อเหยาถึงเดินเข้าหา
ลู่หยวนเจิงซึ่งมีสีหน้าตื่นตระหนก “ท่านพ่อ ท่านไม่ยากถาม
ว่าพวกมันเป็นใครอย่างนั้นหรือเจ้าคะ?”

ลู่หยวนเจิงหันหน้าไปซ้ายๆ ถ้ามตามคำพูดของลู่จื่อเหยา
“พวกมันเป็นใคร?”

ลู่อื่อเหยาแค้นเสียงหัวเราะเย้ยหยัน ตอบกลับไปว่า “พวกมันคือคนที่ไปขุดหลุมฝังศพของท่านแม่คีนี่ ท่านจะลองถามพวกมันหรือไม่ว่าผู้ใดเป็นคนสั่งการให้พวกมันทำ?”

ลู่อ้วนเจิงดวงตาระจ่างวูบ สมองขาวโพลนไปหมด เพราะคำพูดของลู่อื่อเหยา คนที่ไปขุดหลุมฝังศพของหยางชินย่วน?!

ลู่อ้วนเจิงสงบสติอารมณ์อยู่พักหนึ่ง จากนั้นจึงรีบเดินเข้าไปดูสีหน้าหวาดกลัวของคนเหล่านั้น เขาสู่มมาคนหนึ่ง นำสิ่งที่อุดปากเขาออกมาแล้วถามว่า “นี่มันเรื่องอะไรกัน? พูดให้ชัดเจนเดี๋ยวนี้!”

ผู้ที่ลู่อ้วนเจิงเลือกมิใช่คนที่ลู่อื่อเหยา กล่าวข่มขู่เมื่อสักครู่ เพียงแต่เขาเห็นว่านางทำสิ่งใด และได้ยินบทสนทนา ระหว่างนางกับคนผู้นั้นแล้วเช่นกัน

ชายผู้นั้นพูดความจริงด้วยท่าทีอีกอัก เมื่อลู่อ้วนเจิงได้ยินเขาพูดว่าเยเจิงหนานส่งพวกเขาไปขุดหลุมฝังศพกัหน้ามืด ร่างส่ายโอนเอนทันที

“ท่านพ่อ ท่านต้องอดทนนะเจ้าคะ” ลู่จื่อเหยาเดินไปหา ลู่หย่วนเจิงพร้อมประคองร่างเขาไว้ “ต่อจากนี้ยังมีความจริงที่ท่านคาดไม่ถึงยิ่งกว่านี้อีกเจ้าคะ”

ลู่หย่วนเจิงมาถึงห้องลู่จื่อเหยาไม่นานนัก หลานร่วหลิงก็ส่งตัวเย่เจิงหนานมา หลังจากหลานร่วหลิงกล่าวทักทาย ลู่หย่วนเจิงแล้วก็จากไป ครั้นลู่หย่วนเจิงเห็นหลานร่วหลิงก็คาดเดาอะไรบางอย่างได้

เย่เจิงหนานเปลี่ยนชุดเรียบร้อย เมื่อเห็นลู่หย่วนเจิงกับ ลู่จื่อเหยาก็รู้แล้วว่าทำไมดี เขากลับน้องเขยของตนผู้นี้มากเหลือเกิน

“ท่านพ่อ ก่อนหน้านี้ข้าเคยถามท่านว่าเคยสงสัยการเสียชีวิตของท่านแม่หรือไม่ ใช่หรือเปล่าเจ้าคะ? ตอนนั้นท่านเตือนข้าด้วยความมั่นใจเปี่ยมล้นว่าห้ามสงสัยแม่จริงเป็นอันขาด ทว่าตอนนี้เล่า? ท่านยังอยากพูดเช่นนั้นอีกหรือไม่”

ลู่จื่อเหยาก่อนข้างบังคับขู่เช็ญอยู่บ้าง ทว่าลู่หย่วนเจิงพอเข้าใจว่าเหตุใดนางถึงเดือดดาลเช่นนั้น เขายังไม่เชื่อความจริง

ของเรื่องนี้สักเท่าใดนัก มองเย่เจิงหนานเพื่อให้เขามอบ
คำอธิบายแก่ตนโดยมิได้เปล่งวาจา

ครั้นเย่เจิงหนานสบสายตาลู่อห้วนเจิงก็เริ่มแก้ต่างให้
ตนเอง “อะไรกันเล่า นี่มัน พวกเจ้าเข้าใจผิดแล้ว เข้าใจผิดกัน
ทั้งสิ้น! ที่จริงคินนี้เข้าไปหลุมฝังศพเพื่อทำธุระอย่างอื่น ทว่า
เผลอมองพลาดไปจนขุดผิดเท่านั้นเอง”

“ท่านไปทำธุระที่สุสานตึกตึ้นป้านี่นี่นะ?” ลู่อห้วนเจิง
ถามโดยไม่เชื่อคำแก้ตัวของเขา

“ก็ขุดเงินผู้อื่นเล็กน้อยนี่นา จึงต้องไปทำงานให้ผู้อื่น
อย่างไรเล่า น้องเขยเจ้าคิดดูสิ พวกเราเป็นคนครอบครัว
เดียวกัน หากทำให้อึดอัดกันเช่นนี้คงไม่ดี”

“เหตุใดสิ่งที่ท่านลงพุดถึงต่างจากคนรับใช้ของท่านโดย
สิ้นเชิงล่ะเจ้าคะ?” ลู่อห้วนเจิงถามอย่างเหมาะสม
“เมื่อครู่พวกเขาสารภาพหมดแล้ว บอกว่าท่านสั่งให้พวกเขาไป
ขุดหลุมฝังศพของท่านแม่ พอขุดโลงศพขึ้นมาได้ ท่านยังมอง
ซากโครงกระดูกของท่านแม่โดยเฉพาะอีกหลายครั้ง ต่อมาก็
สั่งให้พวกเขาขุดโลงศพจากหลุมด้านข้างเพื่อสับเปลี่ยนซาก

โครงการดูทั้งสองที่อยู่ในนั้น ท่านลุง เช่นนั้นท่านพออธิบายได้
หรือไม่ว่าท่านทำแบบนี้ด้วยเหตุอันใด หากคนจากที่ว่าการ
ไม่ปรากฏตัว ท่านคงทำสำเร็จตั้งแต่แรกแล้วกระมัง”

ลู่อื่อเหยาเรียกเขาว่าท่านลุง ทำให้เยเจิงหนานอยาก
ตบหน้านางสักสองผาดให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเสียเลย เขาฉีกยิ้ม
ด้วยความกระอักกระอ่วน มองข้าสัสนัซที่ไม่ได้ความพวกัน
จากนั้นจึงมองลู่อื่อเหยาพร้อมแก้มตัวต่อไป “ข้าบอกแล้วว่า
ขุดผิมีไชหรือ! ข้าจะทำเรื่องผิดศีลธรรมอย่างการขุดหลุมฝังศพ
ของผู้อื่นได้อย่างไรกันเล่า? เป็นไปไม่ได้! น้องเขยเจ้าต้องเชื่อ
ข้านะ ข้าไม่ได้เจตนาจริง ๆ”

“เช่นนั้นก็ดี ในเมื่อท่านลุงไม่ยอมรับ ข้าจะไม่เอ่ยถึง
เรื่องนี้” ลู่อื่อเหยายิ้มเย็นชาพลงมองลู่อื่อเหยา “ท่านพ่อ ท่าน
จะโทษว่าลูกไม่ได้บอกความจริงท่านก็ได้นะเจ้าคะ แต่มีอยู่
เรื่องหนึ่งที่ข้าต้องพูด ข้ารบกวนองค์ชายแปดให้ช่วยสืบสาเหตุ
การตายที่แท้จริงของท่านแม่สมัยนั้นแล้ว หากท่านยังไม่เชื่อก็
ส่งให้คนไปชันสูตรศพท่านแม่ตอนนี้เลยก็ได้ เรื่องใหญ่ซึ่ง
เกี่ยวพันถึงชีวิตคน ลูกมิกล้าพูดเพื่อเจ้าเหลวไหลเช่นกันเจ้าคะ
ข้าต้องการทวงความยุติธรรมให้แก่ท่านแม่และพี่ใหญ่ที่ตายไป

และหาเหตุผลเพื่อชำระล้างชื่อเสียงฉาวโฉ่ที่มีมานานหลายปี
ของตนเองเท่านั้นเจ้าค่ะ”

เรื่องนี้หากดั่งองค์ชายแปดเข้ามาข้องเกี่ยวก็จะมีใช้เรื่อง
เล็กอีกต่อไป ลู่หยวนเจิงมองลู่จื่อเหยาราวกับมองคนแปลกหน้า
เขาคิดไม่ถึงว่าลูกสาวคนนี้จะทำเรื่องนี้โดยที่เขาไม่รู้ตัว นางเริ่ม
วางแผนตั้งแต่เมื่อใดกันแน่ แล้วองค์ชายแปดรับปากช่วยนางได้
อย่างไร

เย่เหลียนหรงตามลู่หยวนเจิงมาและซ่อนตัวอยู่นอกเรือน
โดยมิกล้าส่งเสียง เดิมทีคิดรอคอยอีกสักครู่เพื่อดูว่าสถานการณ์
เป็นเช่นไรแล้วค่อยวางแผนการ แต่เมื่อนางเห็นหลานรื้อหลัง
นำตัวเย่เจิงหนานมาก็ตื่นตระหนกโดยสิ้นเชิง

ตึกตื่นป่านนี้แล้วนำตัวเย่เจิงหนานมาที่นี่เพื่ออะไร!
เย่เหลียนหรงคิดถึงความเป็นไปได้ประการหนึ่ง ความเป็นไปได้
ที่ทำให้นางแทบหายใจไม่ออก เย่เหลียนหรงกัณฑ์กรอดพลาง
นั่งคุกเข่าลงไป นางรู้สึกว่าจะมุกร้ายระบม อยากจะร้องให้ขึ้นมา
ทันที ถึงกระนั้นกลับร้องไม่ออก

“ท่านลุง หากท่านยังไม่คิดพูดความจริงอีก เช่นนั้นข้าคงทำได้เพียงส่งตัวท่านให้หลานรื้อหลังและปล่อยให้นางสอบสวนท่านแล้วนะเจ้าคะ ถึงเวลาอย่าโทษว่าข้าแล้งน้ำใจก็แล้วกัน”

ลู่อื่อเหยาเปลี่ยนหัวข้อสนทนามาที่เย่เจิงหนานอีกครั้ง ทำให้เย่เจิงหนานก่นดำนางในใจไปแปดร้อยหกสิบรอบ เขากลัวว่าเรื่องจะลุกลามบานปลายเช่นกัน ถึงตอนนั้นจะมีใช่แค่ชายหน้า หากองค์ชายแปดต้องการช่วยนางเด็กบ้าคนนี้จริง ตนคงตกที่นั่งลำบากแล้ว เรื่องนี้เขามีอาจขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น องค์ชายเจ็ดไม่มีทางช่วยเขา ส่วนรัชทายาทก็ยิ่งไม่มีทาง! เนื่องจากเย่เหลียนหรงเป็นฆาตกรอยู่แล้ว พวกเขาไม่มีทางทำลายชื่อเสียงของตนเองเพราะเรื่องนี้แน่

เย่เจิงหนานกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ทางหนึ่งคือกลัวอำนาจของหลินอิ๋หนาน ส่วนอีกทางก็กลัวว่าหากตนพูดความจริงออกไป จะส่งผลเสียเช่นไรต่อเขาและเย่เหลียนหรง

ลู่อื่อเหยามองสีหน้าเย่เจิงหนานอย่างเจี๊ยบๆ ต้องการให้เขาสงบเยือกเย็นลงอีกสักนิดด้วยความปรารถนาดี “ท่านลุง ท่านไม่อยากให้เรื่องนี้บานปลาย ข้าเองก็เช่นกัน ถ้าตั้งองค์ชายแปดรวมถึงรัชทายาทเข้ามาพัวพันด้วยจริง ท่านจะวางตัว

ลำบาก ส่วนท่านพ่อก็กลืนไม่เข้าคายไม่ออก สิ่งที่ต้องถามคือความจริงเท่านั้นเจ้าคะ”

ลู่อื่อเหยาพูดไปน้ำตาก็ไหลพร่างพรูไม่ขาดสาย มองลู่อ้วนเจิงด้วยดวงตาที่พร่าเลือนด้วยน้ำตา พลางกล่าวด้วยเสียงสั่นเครือ “ท่านพ่อ ท่านไม่ทราบความน้อยเนื้อต่ำใจที่ลูกมีมาตลอดช่วงหลายปีที่ผ่านมา และไม่เคยมารู้ว่าทุกครั้งที่ได้ยินผู้อื่นพูดว่าข้าทำให้ท่านแม่กับพี่ชายต้องตาย ลูกจะรู้สึกเช่นไร ข้าไม่อยากให้ท่านพ่อเข้าใจข้าผิดอีกต่อไป และไม่อยากให้ท่านแม่ที่อยู่ในปรโลกผิดหวังด้วยเจ้าคะ”

ลู่อื่อเหยาร้องให้พลางโผเข้าสู่อ้อมกอดลู่อ้วนเจิง ทำให้ร่างที่แข็งทื่อของเขาเซถอยหลังไปก้าวหนึ่ง

ไม่นานนักน้ำตาของลู่อื่อเหยาก็ไหลอาบปกเสื้อ ลู่อ้วนเจิงจนเปียกชุ่ม ลู่อ้วนเจิงมองเย่เจิงหนานด้วยความหงุดหงิดรำคาญ เรื่องราวกระจ่างชัดแล้วมิใช่หรือ

ลู่อ้วนเจิงคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเหตุการณ์จะกลายเป็นเช่นนี้ ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขายังใช้น้ำเสียงแบบนั้นสั่งสอนลู่อื่อเหยา ห้ามไม่ให้นางใส่ความเย่เหลียนหรงด้วยซ้ำไป ทว่าตอนนี้...

ครั้นนึกถึงหยางซินย่วนซึ่งจบชีวิตอย่างน่าอนาถ
หลังจากคลอດลู่จื่อเหยา นึกถึงบุตรซึ่งเพิ่งจะหัดเดินก็ต้องจบ
ชีวิตก่อนวัยอันควร ลู่ย่วนจึงก็อยากจะร้องไห้

ก็ไปแล้วที่เขาเอาแต่โทษตัวเอง ช่วงหลายปีที่ผ่านมา
หลังจากการเสียชีวิตอย่างต่อเนื่องของหยางซินย่วนและลูกชาย
ลู่ย่วนจึงคิดมาตลอดว่าเป็นเพราะการละเลยของตน จึงทำให้
สองแม่ลูกต่างทยอยจากตนไป ทว่าภายหลังเมื่อลู่จื่อเหยา
ค่อยๆ เติบโตใหญ่ ขวาลือเรื่องนางเป็นดาวกาลกิณีแพร่ออกไป
และทุกคนต่างบอกว่านางทำให้มารดาและพี่ชายของตน
เสียชีวิต จิตใจของลู่ย่วนจึงจึงเริ่มสั่นคลอนเช่นกัน

บางที่อาจไม่ใช่ความผิดของเขา บางที่เขาอาจทำได้
เพียงพอแล้วจริงๆ ก็ได้

ลู่ย่วนจึงทนใช้ชีวิตวันแล้ววันเล่า เพิกเฉยลู่จื่อเหยา
วันแล้ววันเล่า เพราะฟังข่าวลือพวกนี้ กระทั่งว่าหลายปีที่ผ่านมา
เขายังคิดว่าข่าวลือเหล่านั้นเป็นความจริงอีกด้วย ทว่ายามนี้
ความจริงกลับตบหน้าเขา ซึ่งถึงแม้จะทำให้เขาเจ็บ แต่ก็มีอาจ
หลบเลี่ยงได้

ผู้ใดกล่าวว่าคุณหนูใหญ่อ่างข้าเป็นดาวกาลกิณี! เล่ม 2

谋妃当道

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี)10170

โทรศัพท์ ต่อ 9999-2422-04964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《谋妃当道》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7748-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)